

Nr 315.

Av herr **Modig**, om höjning av skatten å tobaksvaror m. m.

Efter de beslut, riksdagen fattat rörande statsutgifter, står den nu tvingad att försöka åstadkomma ökade inkomster. Att söka undgå denna plikt genom att tillfälligt använda upplåning och därmed överlåta åt följande riksdagar att bestrida den faktiska brist, som 1921 års budgetsberäkning genom ett dylikt förfaringssätt upptoge, kan under-tecknad icke anse vara tillrådligt. Har 1920 års riksdag funnit sig kunna svara ja till framkomna vidgade anspråk å olika håll, så måste den också taga de därmed förbundna konsekvenserna.

Gäller det så att utfinna nya skatteobjekt, anser jag det icke vara lämpligt att, på sätt som från åtskilliga håll förordas, tillgripa en ökad rusdrycksbeskattning. Med en sådan träffar man sannerligen icke den verkliga skatteförmågan. Däremot bryter man mot en tidigare, av riksdagen fastslagen grundsats — den nämligen, att staten icke bör öka sitt beroende av rusdryckshanteringen.

I denna riksdagens sena timma kan man emellertid icke föreslå skatter, som kräva en mera omfattande utredning. Det gäller att anpassa sig till redan utmejslade skatteformer, som möjliggöra ett ytterligare utnyttjande.

Såsom två sådana finner jag *dels* en ökning av inkomst- och förmögenhetsskatten *dels* en stegring av tobaksskatten vara de lämpligaste utvägarna. Den förra är icke i och för sig inbjudande, men synes i närvarande predikament icke kunna undgås. Den senare skatte-skärpningen däremot riktar in sig på en konsumtion, som, utan att äga rusdryckskonsumtionens skadegörande verkan, dock är av den art, att en fördyring av konsumtionsartikeln ifråga icke träffar någon nödvändighetsvara.

Enligt 1915 års riksdags beslut skall i varje tobaksvaras pris-kurantpris skatt ingå med ett belopp som motsvarar nedanstående procent av priskurantpriset, nämligen cigarrer och cigarrcigaretter 20 procent, cigaretter 30, karvad tobak 20, spinn-, press- och rulltobak 20 och snus 25 procent. Dessa skattesatser böra höjas så att de utgöra för cigarrer och cigarrcigaretter 30 procent, cigaretter 50 procent, karvad tobak 30 procent, spinn-, press- och rulltobak 30 procent och snus 40 procent. Genom en sådan höjning torde en ökad inkomst av något mer än 20 miljoner kronor uppstå, men torde försiktigheten bjuda att man räknar med en genom fördyringen motsedd nedgång i konsumtionen, varför 15 miljoner kronor ökad inkomst av tobaksskatten bör beräknas.

Avsikten med den i fjol beslutade rörliga inkomstskatteprocenten var att genom dennas höjning eller sänkning kunna uttaga felande belopp, sedan övriga inkomster beräknats. På grund härav, och då en brist av i runt tal ytterligare 20 miljoner kronor återstår att fylla, anser jag, att inkomstprocenten bör fastställas till 200. Därigenom erhålles ett belopp av 21 miljoner kronor.

Utan att ytterligare motivera mitt förslag får jag, under hänvisning till att det nya inkomstbehovet torde närma sig 40 miljoner kronor, hemställa, att riksdagen måtte besluta,

a) att skatten å olika tobaksvaror höjes på sätt ovan angivits,

b) att den i kungl. propositionen nr 437 föreslagna inkomstskatteprocenten höjes från föreslagna 185 till 200.

Därjämte anhålles, att bevillningsutskottet måtte utarbeta och föreslå de ändringar i gällande förordningar, som genom ett bifall till ovanstående yrkande rörande tobaksskattens höjning eventuellt kunna påkallas.

Stockholm den 10 juni 1920.

Axel Modig.